युष्मभ्यं हविर्वहनं करिष्याम इति। ते चादित्याः गायत्र्यादिछन्दःसु वयं गूढा स्थिता इति अब्रुवन्। तस्मादङ्गिरोगोत्रे समुत्पन्नाः प्रजा गायत्र्यादिछन्दांस्युच्चार्य्य तेष्वादित्यान् भावयन्तः तेभ्यो हव्यं पप्रच्छन्ति। एवमावृत्तान्तं यो वेद अस्मै वेदित्रे सर्व्वाः प्रजाः प्रजां वहन्ति। केनाप्यप्रतिख्यातमेतमादित्यसमूहमसौ वेदिता प्राप्नोति। अतो य एवं वेदेति नात्र प्रशंसापरम्। आदित्यध्यानविवक्षयोक्तफलप्राप्तिपरम्। एवं सर्व्वत्र द्रष्टव्यम्॥

प्रकारान्तरेणादित्यप्रशंसामुखेन ध्यानं विधत्ते। "द्वादश मासाः पञ्चर्त्तवः॥ त्रय इमे लोकाः। असावादित्य एकविꣳशः। एतस्मिन् वा एष श्रितः। एतस्मिन् प्रतिष्ठितः। य एवमेतꣳ श्रितं प्रतिष्ठितं वेद। प्रत्येव तिष्ठति" [७] इति। मासाद्यपेक्षया योऽयमेकविंश आदित्यः स एष एतस्मिन् प्रकृते पञ्चहोतृमन्त्रे श्रितः। तद्विषयानुष्ठानयुक्तत्वात्। किञ्च एतं पञ्चहोतृमन्त्रे आश्रितं प्रतिष्ठितञ्च यो वेद स प्रतितिष्ठत्येव॥

इति श्रीसायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः॥ ३॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः।

तृतीये चतुर्होतृमन्त्रग्रहभागयोः पुरुषार्थप्रयोगो विहितः। चतुर्थे जगत्सृष्टिकथनमुखेन होतृमन्त्रप्रशंसा क्रियते। तत्र प्रथमं तावद्दशहोतारं प्रशंसति। "प्रजापतिरकामयत प्रजाये-